

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه
۰۷ می ۲۰۲۳

یونس نگاه

تفاوت نگاه امریکا و کشورهای منطقه و تداوم بلاتکلیفی

زمانی یکی از مذاکره‌کنندگان طالب در دوحه در پاسخ به تأکید نمایندگان امریکا بر تسریع مذاکرات و این‌که اگر باهم به‌موقع به نتیجه نرسند، طالبان فرصت‌های مهمی را از دست خواهند داد، گفته بود که شما ساعت را در اختیار دارید و طالبان زمان را. مذاکره‌کنندگان طالب از محدودیت‌های زمانی امریکائی‌ها در اخذ نتایج فوری و قابل استفاده برای تبلیغات انتخاباتی، برای کسب امتیازات بهره می‌گرفتند. برخی کشورهای منطقه نیز از عجله امریکا برای رسیدن به نتایج فوری، استفاده می‌کردند و با مشوره و حمایت‌های دیپلماتیک و نظامی از طالبان، تلاش داشتند هزینه مذاکرات را برای امریکا سنگین‌تر کنند. حالا به نظر می‌رسد معادله معکوس شده است. اکنون امریکا و متحدانش در برخورد با بلاتکلیفی در افغانستان، زمان را در اختیار دارند و در مقابل، طالبان و کشورهای همسایه‌ای که چشم‌پراه درو کاشته‌هایشان در گرد طالباند، روزها و ماه‌ها را می‌شمارند و دوست دارند زودتر مذاکره‌ها با طالبان بر سر «حکومت همه‌شمول» و رسمیت اداره آن گروه به نتیجه برسد.

در عین حال خطر عاجل تجمع گروه‌های تندرو و تروریستان بین‌المللی در خاک افغانستان و هر گونه بی‌ثباتی ناشی از ادامه حاکمیت نامشروع طالبان، کشورهای منطقه را بیش از دیگران متأثر می‌سازد. تأثیر کاهش فعالیت اقتصادی در افغانستان و هجوم مهاجران به پاکستان و ایران در دو سال اخیر، برای آن دو همسایه هزینه‌هایی را در پی داشته است و دوام این وضعیت برای مدت طولانی خطرات بسیاری در پی خواهد داشت. چین و کشورهای آسیای میانه نیز چشم‌پراهانند تا این چاله از مسیر تجارت و ترانزیت‌شان برداشته شود. هنوز امریکا و متحدانش مبالغی را برای حفظ وضعیت موجود مصرف می‌کنند، ولی آن مبالغ با آنچه چین، ایران، پاکستان، روسیه و کشورهای منطقه از بی‌ثباتی در افغانستان می‌کشند، مقایسه‌شدنی نیست.

علت این‌که جلسه‌های منطقه‌ای در مورد افغانستان به تکرار برگزار می‌شود و نتیجه‌ای در پی ندارد، در همین تفاوت نگاه بازیگران اصلی منطقه و جهان نهفته است. بی‌حوصلگی کشورهای منطقه آشکار است. ایران با وجود تفاخر به

روابط ویژه‌اش با طالبان و حمایت‌های بی‌دریغ استخباراتی و تبلیغاتی از امارت آن گروه، هرازچندگاهی لب به شکایت می‌گشاید و نارضایتی‌اش را از ادامه وضعیتی که در آن ناف طالبان هنوز به مساعدت‌های امریکا و متحدانش بند است و ایرانی‌ها نمی‌توانند بدون هراس در داخل افغانستان سرمایه‌گذاری و «کار» کنند، ابراز می‌دارند، و از این‌که پس از برگشت طالبان نتوانسته‌اند از غنیمت آب و بازار افغانستان بهره‌چندانی ببرند، نارضی‌اند. به‌خصوص در مورد آب، بارها غالمغال و هشدار مقامات ایرانی به رسانه‌ها افتاده است.

پاکستان نیز ادامه این وضعیت را که هر روز گروه‌گروه مردم افغانستان، کشور را به قصد خاک این کشور ترک بگویند، از راه‌اندازی پروژه‌های کلان انتقال نفت، گاز و برق و هموار شدن راه‌های ترانزیت خبری نباشد و با گذشت زمان بلاهائی را که سال‌ها پرورده بود به جان خودش بیفتد، لذت نمی‌برد. ایجاد اداره‌ای گوش‌به‌فرمان و آماده همکاری در انتقال انرژی از آسیای میانه و برخی محصولات از پاکستان به آن‌جا، ایده‌آل پاکستان برای افغانستان است. تا زمانی که امارت طالب رسمیت نیابد، آن کارها انجام نخواهد شد. از همین رو، پاکستان چنان‌که در ماه‌های نخست حاکمیت طالبان شادی خود را پنهان نمی‌توانست، پس از آن نیز به‌طور دوام‌دار برای تثبیت اداره طالبان تلاش ورزیده است. همین‌گونه چین و دیگر کشورهای منطقه از ادامه این وضعیت نارضی‌اند و روز و ماه می‌شمارند. امریکا اما ساعت را به گردن گروه طالبان و دوستان منطقته‌اش انداخته و دورتر از معرکه منتظر زمان مناسب نشسته است.

این اولین بار نیست که مردم ما در چنین باتلاقی گیر افتاده‌اند. تاریخ چند دهه اخیر، پر از افتادن از این چاله به آن چاله بوده است. متأسفانه امیدی از غنیمت‌خواران داخلی و خارجی نمی‌توان داشت. جلسه‌های منطقته‌ای و بین‌المللی به دلیل غیبت طرف داخلی که از مردم نمایندگی کند، در بهترین حال می‌تواند بحران را به‌طور موقت مهار کند یا آن را از یک مرحله به مرحله دیگر عبور دهد؛ اما پایان وضعیت بحرانی، نیازمند تدابیر داخلی است. باید روزی به این چشم‌پهرای به مذاکرات خارجی‌ها بر سر آینده کشور پایان داده شود و تقویم و زمان تحولات کشور به اختیار خود افغان‌ها باشد.